

ΠΩΣ ΓΑΜΙΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΣΚΑΝΤΖΟΧΟΙΡΟΙ;

Βαλεντίνα Φαίδωνος
Δείγμα Γραφής

Βαλεντίνα Φαίδωνος
vfedonos@ictusfilms.com
valentinafedonos.com
99 - 111825
© 2025 Valentina Fedonos

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Έγραψα μια παραβολή για το διαγενεακό τραύμα. Είμαστε προϊόντα του οικογενειακού μας συστήματος και είναι πολλές οι φορές που αισθανόμαστε ανήμποροι ν' αποσχιστούμε από αυτό. Έτσι βιώνουμε μιαν αέναη αιώρηση μεταξύ χρόνων ποτέ παροντικών. Το κορίτσι της ιστορίας μου έζησε δεκαεφτά χρόνια σ' ένα άρρωστο πλαίσιο. Μετά το θάνατο του κακοποιητικού της παππού κι εφτά μέρες πριν τα δέκατα όγδοά της γενέθλια αντιλαμβάνεται πως τώρα πια έχει τη δυνατότητα αυτενέργειας. Η συνειδητοποίηση αυτή της προκαλεί ακραία συναισθηματική απορρύθμιση με αποτέλεσμα να προκαλέσει την εισαγωγή της στην παιδοψυχιατρική. Αυτή τη φορά όμως θα κληθεί ν' αποφασίσει κατά πόσο θέλει να περάσει στην ενηλικίωση και αυτονόμησή της ή εάν θα παραμείνει παγωμένη αφήνοντας τον τρόπο που αισθάνεται για την καινούργια συνθήκη να την καταπιεί. Έγραψα μιαν ιστορία για όλα εκείνα τα παιδιά που ζουν τις μέρες τους κλειδωμένα σε κάμαρες αποφεύγοντας τη ζωή και τους ανθρώπους γιατί κάποιοι τα δίδαξαν ότι η σύνδεση είναι πληγωτική. Για όλα εκείνα τα παιδιά που εφευρίσκουν μηχανισμούς νοερής απόδρασης. Για όλα εκείνα τα παιδιά που υψώνουν τοίχους και βγάζουν αγκάθια σε κάθε πλησίασμα προσπαθώντας να προστατεύσουν ό,τι απαλό απέμεινε μέσα τους. Σε όλα εκείνα τα πληγωμένα παιδιά θέλω να πω: "δεν είστε μόνοι" και "κάποτε θα περάσει" και "μιλήστε" και "αφήστε να σας αγκαλιάσουν" αλλά πάνω απ' όλα "μιλήστε".

B.Φ

ΣΥΝΟΨΗ

Ψυχιατρική πτέρυγα ανηλίκων. Μετά το θάνατο του κακοποιητικού παππού της μια δεκαεφτάχρονη με οριακή διαταραχή προκαλεί την εισαγωγή της εξαιτίας αναφερόμενου αυτοκτονικού ιδεασμού και αυτοτραυματισμού. Κατά την πρώτη μέρα που της επιτρέπεται ο προαυλισμός - με διακριτική επιτήρηση - γνωρίζει μια γυναίκα που περνάει το χρόνο της σ' ένα παγκάκι μπροστά από το παρεκκλήσι του νοσοκομείου παρακολουθώντας τη ζωή που ακμάζει περιφερικά. Η γυναίκα με το μεταστατικό καρκίνο έχει εφτά μέρες για ν' αποκαλύψει στο κορίτσι πώς γαμιούνται οι σκαντζόχοιροι. Αν το κορίτσι ακούσει τη γυναίκα πραγματικά, τότε, μπορεί να καταφέρει ν' αγκαλιαστεί δίχως να φοβάται. Πια.

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

Κορίτσι - Πρόκειται να γίνει 18

Γυναίκα - Καταβεβλημένη, σε ηλικία όμως που εργάζεται ακόμα

/ Δείχνει ότι η επόμενη ατάκα διακόπτει αυτήν που λέγεται τώρα. - Δείχνει ότι η προηγούμενη σκέψη, φράση του ομιλούντος διακόπτεται από την επόμενη του.

Οι τίτλοι Ημερών/Κεφαλαίων μπορούν να χρησιμοποιηθούν από τον σκηνοθέτη κατά πώς νομίζει. Ή να μη χρησιμοποιηθούν και καθόλου.

ΤΡΙΤΗ - ΓΑΤΙΑ ΣΕ ΣΑΚΟΥΛΕΣ ΣΚΟΥΠΙΔΙΩΝ -

Πρωί. Δέκα. Παγκάκι μπροστά από εκκλησάκι νοσοκομείου ανάμεσα παιδοψυχιατρικής και ογκολογικού. Από δυο αντικρινά σταγκόνια ίπταται ένας ξύλινος οριζόντιος πάσσαλος που διατρέχει μια καμπάνα εκκλησίας η οποία μοιάζει να αιωρείται στο βάθος. Τροχήλατο παγκάκι στο προσκήνιο. Δεξιά ένας ξερός κορμός δέντρου απ'όπου κρέμεται μια λευκή ιατρική μπλούζα σαν κουφάρι ιατρού. Χωμάτινος δρομίσκος μπροστά.

Το Κορίτσι ενδεδυμένο με χαλαρό ρουχισμό, υποδήματα δίχως κορδόνια και δεν έχει στην κατοχή του οτιδήποτε μπορεί να εξυπηρετήσει ως μηχανισμός θανάτου. **Η Γυναίκα** φοράει ένα τυρμπάν που της είναι ξένο, με αποτέλεσμα να το βγάζει και το επανατοποθετεί στο γυμνό της κρανίο μηχανικά.

ΚΟΡΙΤΣΙ: Ούτε και οι δικοί μου/

ΓΥΝΑΙΚΑ: Τι;

ΚΟΡΙΤΣΙ: Οι γονείς - απαγορεύεται - τους απαγόρευσαν/

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ποιος;

ΚΟΡΙΤΣΙ: Οι αυτοί - οι γιατροί για να μην - ειδικά η μαμά - η μαμά απαγορεύεται - προς το παρόν τουλάχιστον γιατί - είμαστε σε κλειστό τέτοιο - κλειστό δηλαδή - μας προσέχουν και - έχουμε πρόγραμμα για να μην - για να ρυθμιστούμε διότι κάποια παιδιά - τα περισσότερα είναι κάπως/

ΓΥΝΑΙΚΑ: Κάπως;

ΚΟΡΙΤΣΙ: Επικίνδυνα για τον εαυτό τους. Κόβονται εδώ κι εκεί. Πίνουν χλωρίνη - καίγονται με γόπες τσιγάρων/

ΓΥΝΑΙΚΑ: Από μόνα τους;

ΚΟΡΙΤΣΙ: Ναι. Κάποια βέβαια - από συνήθεια γιατί - κάποιος άλλος δοκίμασε πρώτα - και - ξέρεις/

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ναι.

ΚΟΡΙΤΣΙ: Κι άμα μάθεις σε - λες δε μπορεί - αυτό αξίζω εγώ - άμα η μαμά κι ο μπαμπάς κι ο θεός με αγαπάν' έτσι τότε κι εγώ με αγαπώ - έτσι.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Εσύ;

ΚΟΡΙΤΣΙ: Εγώ/

ΓΥΝΑΙΚΑ: Σε αγαπάς, έτσι;

ΚΟΡΙΤΣΙ: Όχι. Εγώ δεν με καίω ούτε κοπανιέμαι στους τοίχους ούτε καταπίνω χλωρίνες. Θέλω απλώς να πεθάνω.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Α ωραία - δηλαδή - όχι ωραία. Καθόλου ωραία.

ΚΟΡΙΤΣΙ: Είναι οκ. Πολλοί το παθαίνουν αυτό.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Αυτό;

ΚΟΡΙΤΣΙ: Το αυτό - το “τι να της πω τώρα”.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Τι θα ήθελες να σου πω τώρα;

Πάυση

ΚΟΡΙΤΣΙ: (Παροξυσμός) Τώρα τι; Τι με ρωτάς τώρα; Γιατί με ρωτάς - είσαι με τα καλά σου;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μα τι έπαθες πάλι;

ΚΟΡΙΤΣΙ: Τι έπαθα πάλι.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Συγγνώμη δεν ήθελα/

ΚΟΡΙΤΣΙ: Κρατάς κι εσύ νοερές σημειώσεις. Με βάζεις σε κουτάκια. Αναλύεις τη συμπεριφορά μου. Έβγαλες ήδη συμπέρασμα για το ποια είμαι. Πώς μπορείς να ξέρεις εσύ ποια είμαι τη στιγμή που ούτε κι εγώ η ίδια δεν ξέρω ποια στο διάλογο είμαι;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Εγώ απλώς - ρώτησα - ΣΕ ρώτησα τι έχεις ανάγκη.

ΚΟΡΙΤΣΙ: Θα ήξερα τι ανάγκη έχω - αν ήξερα ποια είμαι. Πράγμα για το οποίο δεν έχω την παραμικρή ιδέα γιατί η διάγνωσή μου/

ΓΥΝΑΙΚΑ: Δεν είσαι η διάγνωσή σου/

ΚΟΡΙΤΣΙ: ΜΗΝ. ΜΟΥ ΛΕΣ. ΤΙ. ΕΙΜΑΙ.

Πάυση

ΓΥΝΑΙΚΑ: Οκέι...

ΚΟΡΙΤΣΙ: Οκέι.

Πάυση

Όχι - ναι. Άκου, εγώ δεν ήθελα να - να σου φωνάξω.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Δεν τρέχει/

ΚΟΡΙΤΣΙ: Τρέχει και - η διάγνωσή μου - άκου: εσύ τώρα προσπαθείς να με καταλάβεις/

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ναι και/

ΚΟΡΙΤΣΙ:

Άμα προσπαθείς να με καταλάβεις μπορεί και να τα καταφέρεις να με καταλάβεις γιατί εγώ μπορεί να σε αφήσω/